



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kábrtovou ve věci žalobce **V. L.**, nar. X, státní příslušnost Ukrajina, doručovací adresa X, zast. Mgr. Bc. Filipem Schmidtem, LL.M., advokátem AK Praha 9, Čihákova 871/15, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra ČR se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM**, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 5. 2014, čj. OAM-133/ZA-ZA08-K01-2014, **t a k t o :**

I. Žaloba se z a m í t á .

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaný správní orgán vydal dne 2. 5. 2014 rozhodnutí, kterým neudělil žadateli – žalobci – mezinárodní ochranu, s odkazem na ust. §§ 12 – 14b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, v platném znění. Žalobce se včasnou žalobou domáhal přezkoumání tohoto rozhodnutí žalovaného, namítal porušení ust. § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, neboť nebyl zjištěn stav jeho věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti a v nezbytném rozsahu. Je přesvědčen, že splňuje podmínky jednotlivých ustanovení zákona o azylu, jak uvedena shora. V doplnění žaloby pak žalobce poukázal na to, že jako důvod své žádosti uváděl špatnou politickou a bezpečnostní situaci a válku na Ukrajině, uváděl zcela konkrétní obavy

z aktuální bezpečnostní situace v zemi původu, návrat mu znemožňuje tamní válka. Správní orgán se však s těmito skutečnostmi důkladně nezabýval, s tímto azylově relevantním důvodem se vypořádal na několika řádcích, a to selektivním, neaktuálním a účelovým výběrem podkladů pro hodnocení důvodnosti a oprávněnosti žalobcových obav. Žalobce odkazuje na rozhodovací praxi Nejvyššího správního soudu, která hovoří o povinnosti správního orgánu zjistit všechny dostupné informace o situaci v zemi původu a na základě jejich vyhodnocení učinit závěr o oprávněnosti a důvodnosti obav žalobce, toto však žalovaný neučinil, těžil z neaktuálních podkladů o bezpečnostní situaci na Ukrajině, a to z dubna 2014 a října 2013. Podle všech informačních zdrojů dochází nejméně od poloviny dubna 2014, kdy byla zahájena ozbrojená operace Ukrajinské armády na východě a jihovýchodě země, na Ukrajině k občanské válce mezi ukrajinsky a ruský mluvícími Ukrajinci, případně Rusy, žijícími na Ukrajině. Oficiálně je vedena „protiteroristická“ operace ukrajinské vlády (ATO) při zapojení mnoha poloorganizovaných amatérských ozbrojených skupin (batalion Azov, dobrovolnické tábory Donbas, Dněpr atd.), proti ozbrojeným separatistickým skupinám ukrajinských i ruských obyvatel, kteří okupují mnohá místa na Ukrajině a mají na svědomí bezpochyby stovky lidských obětí. Žalobce připomíná mnohé oběti na obou stranách, i mezi civilisty v Doněcku, Oděse, na denním pořádku jsou únosy, vraždy, mučení, letecké útoky ukrajinské armády, bombardování apod. S ohledem na známý počet lidských obětí žalobce shledává shrnutí žalovaného o tom, že povstalci ovládají pouze několik měst a vyhrožují násilím za absurdní, neboť popsání násilí jsou páchána v obrovském měřítku, a známá je i probíhající vládní ofenzíva za podpory ostřelovačů, bombardérů. Hodnocení žalovaného, že vláda se snaží o vyřešení sporu pokojnými prostředky a že neprobíhá žádný ozbrojený konflikt je zcestné a neaktuální, samotné MZV ČR vydalo 6. 6. 2014 varování a důraznou žádost o zrušení cest do Doněcké a Luhanské oblasti a k vysoké obezřetnosti při cestách do dalších oblastí Ukrajiny. Na Ukrajině platí všeobecná mobilizace, která by se bezpochyby dotkla i žalobce, který by po svém narukování byl jistě bezprostředně vystaven ohrožení života v bojích, přičemž neuposlechnutí rozkazu k boji je trestáno vězením, neboť se jedná o trestný čin. Správní orgán se těmito skutečnostmi nezabýval. Ukrajinská armáda, ani bezpečnostní složky nejsou schopny již téměř půl roku zajistit bezpečí v ukrajinských městech a vesnicích, a to včetně velkých metropolí (Doněck a Luhansk). Tvzení žalovaného, že problematická situace je řešena mírovými prostředky pod dohledem OBSE je v naprostém kontrastu např. s prohlášeními nově zvoleného prezidenta Ukrajiny Porošenka, který ihned po volbách prohlásil, že v jeho zemi je válka a že je třeba vojenskou aktivitu ukrajinských ozbrojených složek dále vystupňovat a odpor separatistů násilím zničit, či vicepremiéra Jarema, který uvedl, že protiteroristická operace bude na východě Ukrajiny trvat do úplného zničení povstalců. Protiteroristickou operaci vlády, která již stála životy několika set lidí, správní orgán ve svém rozhodnutí zcela opomenul. V nejbližší době lze přitom očekávat další zintenzivnění aktivních bojů a lidských ztrát i mezi civilisty, eskalaci ozbrojeného konfliktu jistě představuje i sestřelení dopravního letadla Malaysian Airlines nad územím Ukrajiny. V některých ukrajinských městech dochází k evakuaci civilního obyvatelstva, k leteckým útokům ukrajinských bezpečnostních složek na civilní cíle (i když ve snaze eliminovat vysoce ozbrojené separatisty), granátovým útokům separatistů na civilní obyvatelstvo i ukrajinské ozbrojené složky, k únosům, mučením, a dalším formám zcela chaotického násilí, které se objevuje prakticky v celé zemi. Největší nepokoje se koncentrují na východě a jihovýchodě země, ani ve zbývajících částech však nelze situaci označit za

bezpečnou. Ukrajinská centrální moc nedokáže zajistit bezpečí a mír svým občanům. Z uvedeného je zřejmé, že jsou splněny i podmínky doplňkové ochrany, žalobce poukazuje na případ nerozlišujícího násilí během vnitrostátního nebo mezinárodního konfliktu, kdy se jedná o vážnou újmu obecnějšího charakteru, jež nevyžaduje předložení důkazů, že v ohrožení je konkrétně žadatel sám, a jejíž existence může být v určitých případech považována za prokázanou. NSS judikoval, že v případě ohrožení dle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu (vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu) je třeba klást vyšší nároky na odůvodnění rozhodnutí správního orgánu, neboť nerozlišující násilí, zvláště dosahuje-li vysoké intenzity, je skutečností objektivní, jejíž zjištění nevyžaduje složité zkoumání místní situace ve státě původu. Žalovaný se otázkou vážné újmy dostatečně nezabýval, jeho rozhodnutí je proto nezákonné a nepřezkoumatelné. Návrat žalobce do země původu je nemožný, neboť ukrajinské bezpečnostní síly nejsou schopny ochránit obyvatele Ukrajiny před bandity z obou stran konfliktu, nebyly ani schopny prosadit konání prezidentských voleb v takové metropoli, jako je Doněck. S ohledem na poslední události se jedná o mezinárodní charakter války. Konečně, žalobce poukazoval na svůj hluboký vztah s českou občankou Z. B., žalovaný se však jím předloženými důkazy v tomto směru vůbec nezabýval, jeho tvrzení o dlouhodobém užívání společné domácnosti, které mohou potvrdit společní známí, neprověřil. Odloučení žalobce od životní družky by znamenalo pro oba partnery vážnou újmu, jeho vyhoštění by bylo v rozporu s mezinárodními závazky ČR, vyhoštění rodinného příslušníka EU je možné pouze za výjimečných okolností. Žalobce žije v ČR od r. 1992, posledních 6 let prokazatelně s uvedenou přítelkyní. Oddací list žalobce nemá pouze z důvodu, že dosud není pravomocně rozvedený s manželkou, s níž však již 20 let žije odděleně. V této souvislosti žalobce odkazuje na § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců, bod 5 odůvodnění ke směrnici Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES, žalobce je přesvědčen, že se intenzivního protiprávního jednání nikdy nedopustil a svým zdejším pobytem nenarušuje základní zájmy společnosti, jistě ne natolik, aby bylo přiměřené rozdělit ho s přítelkyní na dlouhou dobu. S manželkou se již dohodl na formální ukončení manželství tak, aby toto mohl uzavřít s paní B. Protože stav jeho věci nebyl zjištěn v souladu s ust. § 3 správního řádu, žalobce splňuje podmínky § 14 a § 14a zákona o azylu, navrhuje zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení.

Z písemného vyjádření správního orgánu ze dne 4. 9. 2014 je patrný nesouhlas žalovaného s žalobními námitkami. Skutečnosti, které žalobce jako žadatel o mezinárodní ochranu tvrdil, vzal žalovaný v úvahu, shromáždil k nim adekvátní informace o situaci v zemi původu, vycházel z dostatečně zjištěného stavu věci. Poukázal na doplnění žaloby, z něhož je patrné, že žalobce atakuje porušení § 3 správního řádu a §§ 14 a 14a zákona o azylu, pokud se týče důvodů ust. § 14 zákona o azylu, žalovaný se zabýval rodinnou, sociální i ekonomickou situací žalobce, přihlédl k jeho věku i zdravotnímu stavu. Žalobce označil svůj zdravotní stav za dobrý, na území Ukrajiny má rodinu, vzájemnou občasnou komunikaci udržuje pouze se svojí matkou. Vlastní pozemek a dům v obci T., obývaný synem. Na Ukrajinu ho nic netáhne, další znemožňující důvody návratu blíže nespecifikoval. Na udělení azylu dle § 14 nevzniká právní nárok, jak lze dovodit z judikatury NSS, je udělování azylu z důvodů § 14 ze své povahy výjimečným a dochází k němu u osob zvláště těžce postižených či těžce nemocných, osob, přicházejících z oblastí těžce postižených humanitární katastrofou, způsobenou lidskými či přírodními faktory.

Problémy žalobce však žalovaný takto vyhodnotit nemohl a k této žalobní námitce odkazuje na rozhodnutí NSS ze dne 15. 12. 2005, čj. 3 Azs 8/2005, v němž soud mj. uvedl, že z žádného ustanovení zákona o azylu nelze dovodit, že by správnímu orgánu vznikla povinnost domýšlení právně relevantních důvodů pro udělení azylu, které žadatel neuplatnil, a poté aby k takovým důvodům činil příslušná skutková zjištění. V pohovoru v březnu 2014 sice žalobce uvedl, že žije 6 let ve společné domácnosti s paní B., svůj další pobyt však v r. 2009 nelegalizoval a pobýval zde vědomě bez víza, přičemž, jak uvedl, o možnosti žádosti o mezinárodní ochranu nevěděl a navíc neměl čas, neboť se snažil vydělat peníze. Z uvedených skutečností žalovaný oprávněně dovozuje, že jednání žalobce bylo vedenou výdělečnou snahou a nechutí k návratu do vlasti, aniž by na straně žalobce tomu bránily skutečnosti, azylově relevantní, přestože se jich v žalobě žalobce dovolává. V odůvodnění rozhodnutí žalovaný nepominul informace sdělené ohledně vztahu žalobce k přítelkyni, vysvětlil, proč daný vztah nevyhodnotil jako azylově relevantní a odkázal na stanovisko zastávané v judikatuře Evropského soudu pro lidská práva, závěr žalovaného je pak v tomto směru v souladu s judikaturou NSS, např. rozhodnutí ze dne 19. 3. 2014, čj. 1 Azs 1/2014. Žalovaný dále poukazuje na protokol ze dne 14. 2. 2014, v němž žalobce coby účastník řízení, vedeného OPKPE OCP Krajského ředitelství Policie hl. m. Prahy uvedl, že na zdejším území ani jinde v EU nemá osobu, ve vztahu k níž by ukončení jeho pobytu bylo z hlediska zásahu do soukromého nebo rodinného života nepřiměřené, popřel rovněž, že by s občanem ČR či EU sdílel společnou domácnost, nemá zde závazky ani pohledávky a nepožadoval, aby o jeho zajištění byl někdo vyrozuměn, jako doručovací adresu uvedl byt p. B. v Ruské ulici. Svoji výpověď označil za pravdivou, nepožadoval tlumočníka a nedomáhal se změn, ani doplnění, protokol podepsal jako správný a úplný. Žalovaný jeho kopii učinil součástí svého spisu ve věci, v rámci seznámení měl možnost žalobce vyjádřit se k podkladům rozhodnutí a uvedl, že zápis policie je napůl nepravdivý, aniž by toto tvrzení blíže rozvedl. Nenavrhoval žádné doplnění, žádal informaci, jako se domoci možnosti zůstat na zdejším území, neboť domů se vrátit nechce. S argumentací žalobce se žalovaný řádně ve svém odůvodnění vypořádal. Správní orgán dále co do situace na Ukrajině připomíná, že se s tamními problémy vypořádal k datu vydání rozhodnutí, pozdější skutečnosti nemohly být zohledněny, což se týká jak samotné bezpečnostní situace, tak i žalobcova následného tvrzení o uspořádání vlastního rodinného života. Z jím tvrzených skutečností plyne, že sice žije s českou družkou, ale je stále ženatý, jeho manželka žije na Ukrajině v obci Tjačevo, stejně, jako jeho zletilý syn, dcera, bratr a matka. Žalovaný jinak nijak nezastíral reálnost ozbrojených střetů v rámci stále se vyvíjejícího a Ruskou federací ovlivňovaného konfliktu v zemi, jehož dopady se nepochybně dotýkají všech obyvatel Ukrajiny. Nikoliv však stejným způsobem a měrou, neboť, jak vyplývá z podkladových informací i ze samotných názvů zpráv, na které žalobce odkazuje, konflikt je lokalizován v oblasti jižní a východní Ukrajiny, obyvatelům zasažených oblastí tak zůstává možnost přestěhovat se do střední a západní oblasti, kde k ozbrojeným srážkám nedochází. Na celé Ukrajině tak zcela jistě nepanuje stav nerozlišujícího násilí, o němž se zmiňuje žaloba. Žalobce žil před odjezdem v obci T. v Zakarpatské oblasti na západní Ukrajině, kde vlastní nemovitý majetek a kde žije jeho rodina, proto nelze považovat jeho argumentaci za azylově relevantní ve smyslu ust. § 14a zákona o azylu, tedy vůči nebezpečí vážné újmy, která by mu hrozila pro případ návratu. Ohledně povinnosti zabývat se případnými následky ukrajinské mobilizace ve vztahu k osobě žalobce žalovaný podotýká, že žalobce v průběhu správního řízení takové skutečnosti a obavy nesdělil, ovšem zde žalovaný odkazuje na

rozhodnutí čj. 6 Azs 16/2012 z 15. 8. 2012, v němž NSS poukázal na rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 16. 7. 1998, sp. zn. 6 A 508/97, dle něhož samotné povolání k výkonu vojenské služby nemá za důsledek pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité společenské skupině nebo politického přesvědčení, byť by výkon této služby byl spojen s rizikem účasti při bojových akcích nebo válečném konfliktu. Správní orgán připomíná, že základní zásadou řízení o udělení mezinárodní ochrany je povinnost tvrzení, spočívající na žadateli, žalovaný se s tvrzeními žalobce vypořádal, zkonfrontoval je s aktuálními věrohodnými a dostatečnými informacemi o zemi původu žalobce a dospěl k závěru o nenaplnění některého z důvodů udělení mezinárodní ochrany. S odkazem na správní spis pak žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby jako nedůvodné, náhradu nákladů řízení neúčtuje.

Ze správního spisu plyne, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR dne 31. 3. 2014, uvedl, že je státním občanem Ukrajiny, téže národnosti. Je ženatý, na Ukrajině pobývá jeho manželka, matka, bratr a syn s dcerou. Jako svoji družku v ČR uvedl p. Z. B.. V České republice pobývá od r. 2004, v květnu 2007 byl na Ukrajině v T., od té doby opět v ČR. Je pravoslavného vyznání, nikdy nebyl politicky organizován. Má nedokončené VŠ, technickou průmyslovou školu, v ČR vykonává zednické práce, na Ukrajině pracoval v oblasti vojenského průmyslu, na kontrole počítačů. Vlastní dům na Ukrajině. Vlast opustil poprvé v r. 1992, vyhodili ho z podniku a nebyla práce. Od r. 1992 navštěvoval Ukrajinu každý rok, maximálně na měsíc, nemá ale důvod se tam vracet, manželka odešla a děti se k němu nemají. Domů nechce, od r. 1992 pobývá v ČR, jeho zdravotní stav je dobrý. Dne 31. 3. 2014 byl s žalobcem proveden pohovor, uvedl, že ve vlasti neměl problémy se státními orgány, vyhodili ho z práce, přijel na služební vízum, česká firma žádala pracovníky, pak zde měl dlouhodobý pobyt, který si každý rok prodloužoval. V r. 2009 si ho neprodloužil, pak zde byl již bez víza. Upadl na Hostivařské přehradě, policie ho odvezla na záchytku, nestihl si požádat o prodloužení pobytu. Jako důvod své žádosti označil to, že se mu nechce domů, nic ho tam netáhne. Žije v Praze s paní B., již 6 let, s vycestováním z Ukrajiny neměl nikdy problém. Občas volá matce, s ostatními členy rodiny se nestýká. Má na Ukrajině dům a pozemek, bydlí tam jeho syn. O možnosti žádosti o udělení mezinárodní ochrany neměl informace, neměl čas, snažil se vydělávat peníze. Myslí, že by tamní situaci nevydržel. Dále soud konstatuje, že součástí spisu je kopie Protokolu Policie ČR ze dne 12. 2. 2014, který cituje žalovaný výše, včetně jím uváděných skutečností, které žalobce v průběhu výpovědi uvedl a dále podkladové materiály, s nimiž byl žalobce dne 24. 4. 2014 seznámen, uvedl, že to, co sepsali na Florenci, je z půlky lež, chce jen informaci, jak zůstat zde, domů nechce. Doplnění podkladů žalobce nežádal, ani se nechtěl blíže k těmto vyjádřit.

Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – s.ř.s.), ve svém rozhodnutí soud vyšel ze skutkového a právního stavu výše zjištěného (§ 77 odst. 2 s.ř.s.) a konstatoval, že závažnějších pochybení v průběhu správního řízení a v napadeném rozhodnutí neshledal. Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání, v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s., a to se souhlasem obou účastníků řízení.

Zákon o azylu upravuje v ust. § 12 důvody udělení azylu tak, že azyl se udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec

- a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo
- b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

V ust. § 13 zákona o azylu je upraven azyl za účelem sloučení rodiny, který lze udělit rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14 v případě hodném zvláštního zřetele, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12. Humanitární azyl upravuje ust. § 14, který lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany není zjištěn důvod pro její udělení podle § 12 zákona o azylu.

Zákon o azylu dále v ust. § 14 a) upravuje důvody udělení doplňkové ochrany, která se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2) a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Přitom za vážnou újmu se podle odst. 2 považuje

- a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
- b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
- c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo
- d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

V ust. § 14 b) cit. zákona je upravena doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, v odst. 1 je uvedeno, že rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Přitom dle odst. 2 se pro tyto účely rozumí rodinným příslušníkem

- a) manžel či partner osoby požívající doplňkové ochrany,
- b) svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let,
- c) rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, nebo
- d) zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle § 2 odst. 11

Předpokladem udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny manželů osoby požívající doplňkové ochrany je trvání manželství (partnerství) před udělením doplňkové ochrany cizinci, v případě polygamního manželství, má-li již tato osoba požívající doplňkové ochrany manžela žijícího s ním na území České republiky, nelze udělit doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny další osobě, která je podle právního řádu jiného státu manželem osoby požívající doplňkové ochrany.

Po přezkoumání věci soud konstatuje, že v blanketní žalobě žalobce atakoval porušení ust. § 12, § 13 a §§ 14, 14a a 14b zákona o azylu, bez řádného

odůvodnění. Jak poté žalovaný připomněl, v odůvodněném doplnění žaloby pak již žalobce apeloval pouze na nedostatečné zjištění stavu věci ve smyslu ust. § 3 správního řádu a naplnění podmínek § 14 a 14a zákona o azylu. Za této situace proto soud konstatuje, že žalobce nikdy v průběhu správního řízení nezmínil žádné problémy, které by na Ukrajině dříve měl, tedy, netvrdil žádné pronásledování či obavy z něho, je tak zcela patrné, že podmínky ust. § 12 zákona o azylu nebyly ani tvrzeny, nebyly ani naplněny a odůvodnění žalovaného v tomto smyslu považuje soud za zcela dostačující a úplné. V případě žalobce nejsou splněny ani podmínky ust. § 13 a § 14b zákona o azylu, jak znění těchto ustanovení výše uvedeno. Soud se proto podrobněji zabýval pouze žalobními námitkami, které směřovaly k ustanovením § 3 správního řádu a § 14 a § 14a zákona o azylu.

V doplnění žaloby žalobce podrobně popisuje aktuální velmi složitou bezpečnostní situaci na Ukrajině, ozbrojený konflikt stojí mnoho lidských životů, jeho hodnocení žalovaným je zcestné, žalobce se obává i případného narukování a bezprostředního ohrožení života. V první řadě soud konstatuje, že na naprostou neaktuálnost žalovaným shromážděných podkladů nemohl přistoupit. Tak, jak výčet podkladových zpráv uveden na str. 2 napadeného rozhodnutí ve věci, je patrné, že řada podkladů je s březnovým či dubnovým datem r. 2014, žalovaný rozhodoval 2. 5. 2014, námitku neaktuálnosti podkladů tak soud nemohl připustit. Naopak, žalovaný popsal situaci na Ukrajině na podkladě zpráv a informací v době rozhodování vcelku podrobně. V době rozhodování žalovaného se vyvíjel konflikt na východě a jihovýchodě Ukrajiny, z bezpečnostního hlediska však bylo území země na západě a ve středu bezpečné a ani MZV ČR v té době české občany nevarovalo před situací na západě a v centru Ukrajiny, doporučovalo pouze důrazně vyhnout se cestám na jih a východ země. Česká republika, ani země EU nespороvaly, že tamní situace je nebezpečná a problematická, na obou stranách konfliktu umírali lidé. Střety byly ozbrojené a situace často i méně přehledná, a to i z pohledu případné kontroly situace. Tato situace však nebyla takového rozsahu, aby byla z mezinárodního pohledu hodnocena jako ozbrojený konflikt na celém území země, který by mohl vést k azylově relevantním závěrům pro obyvatelstvo Ukrajiny a v tomto duchu též postupoval správní orgán při svém rozhodování v jednotlivých případech. Žalobce má dům a možné bydliště v západní části Ukrajiny. V době rozhodování správního orgánu tak nebyl azylově relevantní důvod vyslovit v jeho případě nemožnost návratu do vlasti z důvodu ust. § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu a soud tak na žalobní námitku o jeho ohrožení z důvodu možnosti vážné újmy v situaci vnitřního ozbrojeného konfliktu nemohl přistoupit. Z tohoto pohledu tak nepovažuje za důvodnou ani námitku žalobce o nedostatečném zjištění stavu věci, neboť správní orgán situaci vyhodnotil na podkladě dostatečných informací, objektivních a pocházejících z více zdrojů, a z azylově relevantního pohledu správně. K námitkám o naplnění podmínek ust. § 14 zákona o azylu pak soud považuje podklady žalovaného v daném případě za dostačující, odůvodnění, uvedené na str. 5 a 6 napadeného rozhodnutí za výstižné, neboť azyl z důvodu humanitárních je udělován zejména v případech vysokého věku, velmi špatného zdravotního stavu či určitých humanitárních katastrof, ani jeden z uvedených důvodů však v případě žalobce nenastal. Do této úvahy, svěřené do kompetence žalovaného, proto soud neměl důvodů podstatněji zasahovat. Pokud pak žalobce uváděl, že jeho soužití s družkou je dlouholeté a na úrovni rodinného příslušníka, je potřebné vidět, že žalobce je ženatý, své manželství, přes svůj dlouhodobý pobyt v České republice, do rozhodování žalovaného nijak neřešil, ač tuto možnost měl jistě opakovaně, neboť,

jak uváděl, na Ukrajinu v letech zdejšího pobytu každoročně dojížděl, vždy cca na měsíc. Pokud by tedy měl opravdový zájem řešit svoji osobní rodinnou situaci, jistě tak mohl v tvrzených letech vztahu s českou družkou učinit. To, že situaci neřešil, nelze přičítat žalovanému a je zcela patrné, že žalobcem tvrzený vztah jako azylově relevantní ve smyslu výše citovaných ustanovení řešit nelze. Žalobce se odvolával na smysl § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců, ovšem soud nemohl přehlédnout, že dne 14. 2. 2014 v Protokolu o vyjádření účastníka správního řízení mj. vypověděl, že zde nemá nikoho, ani osobu, kvůli které by ukončení jeho pobytu na zdejším území bylo z hlediska zásahu do soukromého nebo rodinného života nepřiměřené. Přitom uvedený protokol ve svém závěru obsahuje – výslovná citace – „vše jsem vypověděl po pravdě a nic jsem nezamlčoval. Toto je vše, co mohu k věci uvést. Nežádám tlumočníka, nežádám žádných změn ani doplnění, a proto tento protokol jako správný a úplný podepisuji dne 14. 2. 2014 v 19,35 hodin, je připojen vlastnoruční podpis žalobce. Jeho žalobní tvrzení je pak zcela překvapující a nelze jinak, než ho prohlásit za účelové. Na základě zjištěných, výše popsaných skutečností pak soud dospěl k závěru, že žaloba je nedůvodná, proto ji v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení soud odůvodňuje ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když ve věci úspěšný žalovaný náhradu nákladů řízení nežádal a odměna soudem ustanoveného právního zástupce žalobce je řešena samostatným usnesením.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 11. května 2015

JUDr. Jana Kábrtová, v.r.
samosoudkyně